

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการศึกษานอกระบบโรงเรียนได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนเรามากขึ้น เนื่องจากเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถถ่ายทอดความรู้ให้กับประชาชนในกลุ่มต่าง ๆ ได้ทุกเพศ ทุกวัย โดยการศึกษาที่จัดเป็นกิจกรรมการศึกษาโดยเฉพาะหรือเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมอื่น เพื่อมุ่งหวังให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพ รู้จักแก้ปัญหา ได้ฝึกอาชีพหรือพัฒนาความรู้ เฉพาะอย่างตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียน (อุดม เขยกิจวงศ์, 2529) ซึ่งการพัฒนาประชาชนให้มีคุณภาพและคุณค่าได้ด้วยการศึกษา จึงทำให้มีหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน ได้ร่วมกันมีบทบาทในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาหลักสูตรและการฝึกอบรมทักษะวิชาชีพพระยะสั้น เพื่อสนองต่อความต้องการของประชาชน และตลาดแรงงาน ให้เลือกเรียนวิชาชีพตามความสนใจ และนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพ ในชีวิตประจำวัน ให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

กรุงเทพมหานครนับเป็นพื้นที่ ที่ประชาชนมีโอกาสของการเข้ารับการศึกษาสูงกว่าพื้นที่อื่น ๆ ซึ่งมีสถานศึกษาตั้งอยู่กระจายทั้งพื้นที่ รวม 1,625 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 23.08 ของจำนวนสถานศึกษาทั่วประเทศ การให้บริการทางการศึกษาจึงเป็นไปอย่างกว้าง และเนื่องจากกระแสของการขยายตัวของเมืองมหานคร ซึ่งนอกจากจะทำให้จำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนในสังคมเมือง จึงมีความจำเป็นที่ทุกคนจะต้องเรียนรู้เพื่อปรับตัวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสมตลอดเวลา และเพื่อพัฒนาคนให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในอนาคต (สยามโพสต์ 7 พ.ย. 2539 หน้า 26)

ดังนั้นทางกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักแห่งหนึ่งของรัฐ ที่ได้ให้การส่งเสริมทางด้านการศึกษา ทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียน โดยเฉพาะการศึกษานอกระบบโรงเรียนนั้น

ทางกรุงเทพมหานครได้ให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษาสายอาชีพ ซึ่งในแผนพัฒนา กรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2525-2529) ได้กำหนดให้มีการส่งเสริมพัฒนาอาชีพแก่ ประชาชนที่มีความเป็นอยู่ต่ำกว่ามาตรฐาน โดยกำหนดประชากรกลุ่มเป้าหมาย 5 ประเภท ได้แก่ เด็กและเยาวชน สตรี ประชาชนที่อยู่ในชุมชนแออัด ผู้พันโทษ คนชรา ผู้พิการทุพพลภาพ ส่วนแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2530-2534) ทางกรุงเทพมหานครได้ กำหนดแผนและโครงการจัดการศึกษาด้านอาชีพ ทั้งในลักษณะของการเพิ่มปริมาณและ ปรับปรุงคุณภาพ ได้แก่ จัดตั้งโรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร พร้อมกับการขยายเปิดสอน วิชาชีพต่าง ๆ ขึ้น และสอดคล้องกับตลาดแรงงาน พัฒนาอุปกรณ์การเรียนการสอนและฝึกงาน ให้ทันสมัยยิ่งขึ้น สำหรับแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2535-2539) ก็ได้เน้น ให้ประชาชนมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีความรู้ในการประกอบอาชีพตามความสนใจ ลดจำนวนผู้ไม่ รู้หนังสือลงและป้องกันการลืมนักหนังสือ มีความรอบรู้ในข่าวสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน มุ่งส่งเสริมการศึกษานอกโรงเรียนแก่ผู้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ผู้ด้อยโอกาสให้ได้รับการฝึกอาชีพ ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน (สำนักนโยบายและวางแผน กรุงเทพมหานคร, 2534) และในแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2540-2544) ได้จัดการ ศึกษาวิชาชีพให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น มุ่งเน้นการอบรมวิชาชีพแก่ผู้ด้อย โอกาส ให้มีทักษะวิชาชีพเพิ่มขึ้น สร้างระบบเครือข่ายการเรียนรู้ด้านอาชีพ ปรับปรุงหลักสูตร ให้มีความยืดหยุ่นเอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี และรองรับนโยบายการจัดการ ศึกษาของรัฐตลอดทั้งสอดคล้องกับตลาดแรงงาน

จากแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ทางกรุงเทพมหานครได้ ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการศึกษาอาชีพแก่ผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษา ได้รับการพัฒนาด้าน ทักษะอาชีพ เพื่อสนองต่อนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐ และสอดคล้องกับความต้องการ ของตลาดแรงงานอย่างต่อเนื่อง ทั้งภาคปกติและภาคค่ำ และจากการศึกษาการจัดหลักสูตร ประเภทและสาขาวิชาของการฝึกวิชาชีพพระยะสั้นที่ดำเนินการโดยหน่วยงานภาครัฐ ของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2537) พบว่า กรมการศึกษานอกโรงเรียน วิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยสารพัดช่าง กรมอาชีวศึกษา และกรุงเทพมหานคร มีผู้สนใจ เรียน ประเภทวิชาคหกรรม สาขาช่างตัดเย็บเสื้อผ้า มากที่สุด รองลงมาได้แก่ ประเภทวิชาช่าง

อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และเกษตรกรรม ที่เป็นเช่นนี้เพราะแรงงานด้านการตัดเย็บเสื้อผ้ายังเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน จะเห็นได้จากในด้านการผลิตเสื้อผ้าของไทยนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529 อุตสาหกรรมสิ่งทอในหมวดเสื้อผ้าสำเร็จรูป สามารถทำ รายได้ให้แก่ประเทศเป็นอันดับหนึ่ง (สมภพ มานะรังสรรค์, 2538) ทั้งยังมีการจ้างงานในอัตราจำนวนคนประมาณ 830,000 คน (ไพบูลย์ จุใจล้ำ, 2538) และ “สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป” เป็น สินค้าที่ทำรายได้ส่งออกเกิน 100,000 ล้านบาทต่อปีเป็นเวลาหลายปีแล้ว

ความเจริญเติบโตด้านอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป ทำให้แรงงานด้านนี้ยังเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน อีกทั้งยังได้ส่งผลให้ร้านตัดเสื้อผ้าขาดแคลนช่างประจำร้าน เพราะช่างตัดเย็บเสื้อผ้าได้หันไปทำงานในโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าเป็นจำนวนมาก (วรรณท์ ดันติศิริรักษาเดช, 2533) เนื่องจากงานในโรงงานรายได้ดีและช่างแต่ละคนทำงานเฉพาะอย่างและเย็บง่ายกว่าตามร้าน ทั้งนี้สาเหตุมาจากช่างเหล่านี้ไม่ค่อยมีความเชื่อมั่นในทักษะของตน และขาดความมั่นใจในการนำความรู้ไปประกอบอาชีพอิสระ เพราะการตัดเย็บเสื้อผ้ามีทักษะค่อนข้างซับซ้อน (กล้า สมตระกูล, 2532) แต่ถ้ามีความมั่นใจแล้วอาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้าสามารถประกอบอาชีพได้แน่นอน เพราะเสื้อผ้าเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ของมนุษย์ (วิเชียร ไรจนสิงห์สวัสดิ์, 2533)

จากงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาสายอาชีพ ของกรุงเทพมหานคร โดย สมชาย โพธิ์วิชยานนท์ (2535) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการประเมินงานการฝึกอาชีพในโรงเรียนฝึกอาชีพ สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า การจัดการเรียนการสอนยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากบุคลากรส่วนใหญ่เป็นลูกจ้าง และเมื่อได้งานที่มั่นคงและค่าตอบแทนสูงกว่าก็จะลาออก ทำให้ไม่มีผู้สอนแทน อีกประการหนึ่งผู้สอนมีพอดิชั่นเรียนเมื่อครูขาดจึงต้องใช้วิธีหยุดเรียน แล้วไปสอนชดเชยภายหลัง และในเรื่องความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ของโรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร ของ วัลลีย์ เปรมัมชะเรีเยอร์ (2534) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า หลักสูตรของโรงเรียนฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานคร ควรเน้นการนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาเฉพาะอย่างจนเกิดความชำนาญ ส่วนในด้านการปฏิบัติกิจกรรม ผู้สอนควรมีวิธีสอนโดยใช้สื่อ หรือ เอกสารประกอบการเรียน และเอาใจใส่ผู้เรียนในขณะปฏิบัติกิจกรรม

จากการศึกษาและการมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนของผู้วิจัย ในโรงเรียนฝึกออาชีพ กรุงเทพมหานคร วิชาช่างเสื้อผ้าชาย พบว่า ผู้สอนต้องทำหน้าที่สอนในภาคปกติและภาคค่ำ ทำให้มีเวลาในการเตรียมการสอนน้อย ผู้สอนจึงใช้วิธีแจกเอกสารประกอบการเรียน และผู้สอนบางท่านใช้วิธีเขียนบนกระดานดำ แล้วให้ผู้เรียนจดตาม เป็นการเรียนโดยยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลางของการเรียน ซึ่งการสอนด้วยวิธีนี้จากผลการวิจัยของ ทิพวรรณ สนะพันธ์ (2527) พบว่า ทำให้ผู้เรียนทำกิจกรรมได้น้อย เกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียน ความสนใจในวิชาน้อยลง เนื่องจากการเรียนวิชาชีพเป็นวิชาที่ต้องใช้ทักษะการปฏิบัติมากกว่า

ผลจากการศึกษาปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำวิธีพัฒนาการเรียนการสอน โดยเปลี่ยนจากผู้สอนเป็นจุดศูนย์กลาง มาเน้นผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง และจัดกระบวนการเรียนการสอน พร้อมทั้งเนื้อหาที่สนองต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลมากขึ้น ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self directed learning) ซึ่งเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่ไม่เคยเก่า (สุรกุล เจนอมรม, 2532) เข้ามาเป็นสื่อในการสอนเป็นรายบุคคล ในรูปของ “บทเรียนโมดูล” (Module) ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเองมากที่สุด เป็นการส่งเสริมการเรียนการสอนตามความถนัด และเอกัตภาพของแต่ละบุคคล (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2525) ได้ศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ในด้านการพัฒนาการเรียนการสอน โดยใช้สิ่งที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถรับรู้ และแก้ปัญหาตนเองได้อย่างอิสระ และแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบ และมีทักษะต่อการพัฒนาตน และพัฒนาอาชีพได้ และจากความคิดเห็นของผู้เรียนบทเรียนโมดูล (Module) อมรา แยมศิริ (2535) ได้ให้ความเห็นว่า เป็นบทเรียนที่เข้าใจง่าย ใช้ทบทวนเมื่ออยู่บ้าน เมื่อจบตอนใดยังไม่เข้าใจสามารถทบทวนได้ มีเนื้อหาแยกเป็นส่วนย่อย ๆ ไม่เบื่อหน่ายต่อการทำกิจกรรมที่ตนสนใจ และสามารถเรียนรู้ได้ตามลำดับขั้นตอน เช่น การตัดเสื้อ 1 ตัว ผู้เรียนต้องสามารถแยกงานออกเป็นขั้นตอนได้ คือ การวัดตัว การสร้างแบบ การตัดแบบ และการเย็บประกอบตัวเสื้อ หรือส่วนประกอบอื่น ๆ ซึ่งผู้เรียนต้องได้รับการสอนทักษะเบื้องต้นหลายอย่างก่อนที่จะลงมือตัดเย็บจริง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการสร้างและพัฒนาบทเรียนโมดูล เรื่องการสร้างแบบและการตัดเย็บเสื้อผ้าสวย เพราะเป็นงานตัดเย็บขั้นพื้นฐาน และสามารถดัดแปลงเป็นเสื้อแบบอื่นได้ง่าย เช่น เสื้อฝึกงาน เสื้อนอน เป็นต้น อีกทั้งยังสามารถสวมใส่ได้ทั้งสุภาพบุรุษและสุภาพสตรี ซึ่งบทเรียนโมดูลที่พัฒนาขึ้นนี้สามารถใช้กับผู้เรียนที่ไม่มีทักษะและพื้นฐานการสร้างแบบมาก่อน สามารถปฏิบัติตามได้ ในบทเรียนประกอบไปด้วย การใช้อุปกรณ์และการวัดตัว การสร้างแบบเสื้อผ้าสวยและการตัดแบบ การเย็บผ้า และขั้นตอนการเย็บประกอบตัวเสื้อผ้า เพื่อใช้ในโรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร วิชาช่างเสื้อผ้าชาย เนื่องจากโรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร เป็นสถานศึกษาที่มีจำนวนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร และมีจำนวนโรงเรียนที่เปิดสอนวิชาช่างเสื้อผ้าชาย 5 โรงเรียน และจากการศึกษาพบว่า โรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร (อาทร สังฆะวิวัฒน์) และโรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร (คลองหนองใหญ่) มีจำนวนนักศึกษาสนใจเข้ามาเรียนวิชาช่างเสื้อผ้าชายมากกว่าแห่งอื่น (สำนักพัฒนาชุมชน กรุงเทพมหานคร, 2539) จึงได้ทำการเลือกให้เป็นกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างบทเรียนโมดูล เรื่อง การสร้างแบบและการตัดเย็บเสื้อผ้าสวยสำหรับวิชาช่างเสื้อผ้าชาย หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน โรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนโมดูลที่สร้างตามเกณฑ์ 85/85
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ขอบเขตของการวิจัย

1. การสร้างบทเรียนโมดูล เรื่อง การสร้างแบบและการตัดเย็บเสื้อผ้าสวย แบ่งเป็น 4 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง อุปกรณ์ที่ใช้และการวัดตัว ใช้เวลา 3 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การสร้างแบบเสื้อฮาวายและการตัดแบบ ใช้เวลา 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเย็บผ้าและการวางแบบ ใช้เวลา 3 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ขั้นตอนการเย็บประกอบตัวเสื้อฮาวาย ใช้เวลา 9 ชั่วโมง

2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย เป็นนักศึกษาวิชาชีพระยะสั้น วิชาช่างเสื้อผ้าชาย โรงเรียนฝักอาชีพกรุงเทพมหานคร (อาทร สังฆะวิวัฒน์) จำนวน 11 คน และโรงเรียนฝักอาชีพกรุงเทพมหานคร (คลองหนองใหญ่) จำนวน 15 คน ที่เข้าเรียนตั้งแต่วันที่ 3 มิถุนายน 2539 ถึง 29 สิงหาคม 2539 ซึ่งได้มาด้วยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sample)

3. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ประกอบด้วย

ตัวแปรอิสระ คือ การเรียนโดยใช้บทเรียนโมดูล

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมมติฐานการวิจัย

บทเรียนโมดูล มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 85/85

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่ใช้บทเรียนโมดูลสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้สอนในกลุ่มควบคุมมีความสามารถเป็นตัวแทนของวิธีสอนปกติ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

บทเรียนโมดูล หมายถึง หน่วยการเรียนรู้ที่มีเนื้อหาจบในตัวเอง อันมีส่วนประกอบ ได้แก่ วัตถุประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้และการประเมินผล ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น (180 ชั่วโมง) โรงเรียนฝึกออาชีพกรุงเทพมหานคร วิชาช่างเสื้อผ้าชาย รหัสวิชา 200 การตัดเย็บเสื้อและการคิดราคามี 4 ตอนประกอบด้วย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 อุปกรณ์ที่ใช้และการวัดตัว

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การสร้างแบบเสื้อชายและการตัดแบบ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การเย็บผ้าและการวางแบบ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ขั้นตอนการเย็บประกอบตัวเสื้อชาย

หลักสูตรระยะสั้น หมายถึง วิชาชีพที่เปิดสอนในโรงเรียนฝึกออาชีพกรุงเทพมหานคร หลักสูตร 3 เดือน (180 ชั่วโมง) วิชาช่างเสื้อผ้าชาย ที่ทำการสอนเวลา 17.00-20.00 น.

โรงเรียนฝึกออาชีพกรุงเทพมหานคร หมายถึง โรงเรียนฝึกออาชีพกรุงเทพมหานคร (อาทร สังฆะวิมานะ) และโรงเรียนฝึกออาชีพกรุงเทพมหานคร (คลองหนองใหญ่) หลักสูตร 3 เดือน (180 ชั่วโมง) วิชาช่างเสื้อผ้าชาย ปีการศึกษา 2539

นักศึกษา หมายถึง ผู้เรียนที่เรียนวิชาช่างเสื้อผ้าชาย รุ่นที่ 1 ปีการศึกษา 2539 ระหว่างวันที่ 3 มิถุนายน ถึง 29 สิงหาคม 2539 โรงเรียนฝึกออาชีพกรุงเทพมหานคร (อาทร สังฆะวิมานะ) จำนวน 11 คน และโรงเรียนฝึกออาชีพกรุงเทพมหานคร (คลองหนองใหญ่)

วิชาช่างเสื้อผ้าชาย หมายถึง วิชาที่เรียนเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือในการสร้างแบบ การตัดแบบ และการตัดเย็บทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติแบ่งการเรียนออกเป็น 3 เรื่อง คือ

ส.ช. 100 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับช่างเสื้อผ้าชาย

ส.ช. 200 การตัดเย็บเสื้อและการคิดราคา

ส.ช. 300 การตัดเย็บกางเกงและการคิดราคา

ประสิทธิภาพ หมายถึง คุณภาพของบทเรียนโมดูล ซึ่งวัดจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนจากคะแนนในการทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบที่กำหนดเกณฑ์ไว้ 85/85

85 ตัวแรก หมายถึง คะแนนที่ผู้เรียนสามารถทำแบบฝึกหัด จากบทเรียน
โมดูลได้ถูกต้อง โดยเฉลี่ยเป็นร้อยละ 85

85 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนที่ผู้เรียนสามารถทำแบบทดสอบหลังเรียน
จากบทเรียนโมดูลได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยเป็นร้อยละ 85

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังจากสิ้นสุด
การเรียนแล้ว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้บทเรียนโมดูลเรื่อง การสร้างแบบและการตัดเย็บเสื้อผ้าสวย สำหรับนักศึกษา
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน โรงเรียนฝึกออาชีพกรุงเทพมหานคร และผู้สนใจในการตัดเย็บ
เสื้อผ้า
2. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอน ของผู้เรียนและผู้สอนให้ดียิ่งขึ้น
และเป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนโมดูลในบทอื่น ๆ ให้มากขึ้น
3. เพื่อประโยชน์ของผู้เรียนที่มีเวลาเรียนน้อย หรือผู้เรียนที่เรียนไม่ทันเพื่อน
สามารถนำบทเรียนโมดูลไปศึกษาต่อที่บ้านหรือในเวลาที่ต้องการได้
4. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอน ผู้เกี่ยวข้อง และผู้สนใจในการศึกษาอันจะนำไปสู่
การพัฒนา และการปรับปรุงด้านการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้งการพัฒนางาน
วิจัยให้สอดคล้องต่อเนื่องกันของการศึกษาตามความสนใจ
5. ทำให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการเรียนมากขึ้น เนื่องจากต้องศึกษาด้วย
ตนเอง และต้องทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องของบทเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนตลอดเวลา